

mijmering / pietà

Er zijn momenten in je leven die je nooit vergeet, die je op elk moment kunt oproepen en waarvan je de impact steeds weer voelt. In mijn geval betreft zo'n moment vaak muziek. Zo liep ik lang geleden een platenwinkel binnen waar heerlijke barokmuziek in de lucht hing. Bij navraag bleek het het eerste deel uit het 'Gloria' van Vivaldi te zijn, gezongen door countertenor

James Bowman. De lp was een aanslag op mijn portemonnee van toen, maar de dag daarna heb ik 'm toch gekocht. Hij is nog steeds een van mijn 'hartenlapjes'. Een hartenlapje was ook 'Castles in the air' van Don McClean, ooit gehoord in een kledingwinkel. Honderd procent klassiek opgegroeid had ik nooit van McClean gehoord, maar ik viel voor dit lied als een blok.

Visueel overkwam zo'n moment me in Parijs, dertig jaar geleden. In de Saint Chapelle was een tentoonstelling over de 'Pietà' van Michelangelo aan de hand van foto's van Robert Hupka (1919-2001). Hupka, niet eens fotograaf van beroep maar geluidstechnicus, was zo geraakt door het beeld dat hij toestemming vroeg en kreeg om het van alle kanten tot in detail te mogen fotograferen met behulp van slechts één lichtbron. Tot in zijn haarvaten gegrepen door de onvatbare schoonheid van het beeld maakte hij er maar liefst vijfduizend foto's van. Woorden schieten tekort om de zachte, mystieke sfeer van de foto's van dit prachtige beeld te beschrijven. Nog mooier dan Michelangelo's betrokkenheid bij wat hij wilde uitbeelden, liet Hupka diens liefde zien voor het materiaal waarmee hij werkte. Michelangelo hakte het marmer niet, hij kneedde, vouwde, plooidde, schikte, streelde. Hij maakte geen beeld, hij schiep ontroering.

Het woord is niet meer in maar toch: 'genade' viel Michelangelo ten deel.
En af en toe moet hij afstand hebben genomen om te zien dat het goed was.